

[Edel Saunte.]

nævn skal bestå af 11 medlemmer. Heraf skal 1 medlem være bygningskyndigt og udpeges efter forhandling med boligministeriet, og 4 medlemmer skal repræsentere den lokale administration og børneforsorgens organisationer. De øvrige medlemmer udpeges af socialministeren. Det skal dog ikke forstås sådan, at socialministeren derfor er forhindret i at tage flere medlemmer, der repræsenterer lokaladministrationen, eller flere medlemmer, der repræsenterer børneforsorgsorganisationerne; han er frit stillet. Derudover foreslås altså nedsat et pædagogisk nævn, som kommer til at bestå af 6 medlemmer; 1 medlem skal repræsentere landsnævnet for børne- og ungdomsforsorgen; af de øvrige medlemmer skal 1 være læge, udpeget efter forhandling med sundhedsstyrelsen, 1 skal være pædagog, udpeget efter forhandling med undervisningsministeriet, og 2 medlemmer skal repræsentere børneforsorgens organisationer. Det er videre tanken, at de to nævn skal kunne træde sammen til drøftelse af spørgsmål af såvel økonomisk som pædagogisk betydning, og vi håber, at vi derved, selv om man får to nævn i stedet for et udvalg, alligevel har lavet en ordning, som administrativt kan blive mere effektiv.

Endvidere har man drøftet spørgsmålet om ungdomsklubberne, særlig spørgsmålet om, hvorvidt det var rimeligt i større udstrækning at lade unge mellem 18 og 21 år deltage i dette ungdomsarbejde, specielt om det var rimeligt, at de unge værnepligtige er med i disse klubber. Vi er blevet enige om, at det ikke er rimeligt i al almindelighed at have unge mellem 18 og 21 år med i arbejdet, men vi mener, at man ikke helt kan lukke døren for dem. Det kan være rimeligt undtagelsesvis at medtage sådanne unge som led i efterværnsarbejdet, eller i tilfælde, hvor klubbens leder selv finder det rimeligt, at en ung af ganske særlige grunde fortsætter som medlem af klubben. Vi har derimod været enige om, at det ikke vil være rimeligt, at disse klubber som hovedregel optager værnepligtige unge.

Jeg skal lige nævne, at vi endvidere i lovforslaget foreslår optaget en bestemmelse, som tidligere fandtes i boligtilsynsloven, nemlig den bestemmelse, der siger, at børneværnsudvalg eller børnenævn kan på-

lægge en ejer at opsiges en lejer, hvis den pågældende har været straffet for at drive smugkro eller for overtrædelse af straffelovens §§ 199, 228, 229 og 233. Vi finder det mere rimeligt, at denne bestemmelse findes i forsorgsloven end i boligtilsynsloven. Vi har udvidet bestemmelsen til, at det også kan påbydes en fremlejer at opsiges en fremlejetager under ganske tilsvarende omstændigheder.

Endvidere foreslår vi en udvidelse af bestemmelsen om en særlig hjælp til hjem under moderens sygdom, således at hjælpen i visse tilfælde også skal kunne ydes under faderens sygdom, hvis faderen er enke-mand, fraskilt eller separeret eller står alene med børnene, fordi moderen har forladt hjemmet.

Endelig vil jeg bemærke, at vi foreslår, at loven først træder i kraft den 1. oktober 1958.

Der var mange andre af de stillede ændringsforslag, jeg kunne have lyst til at nævne og kommentere her, men 18 punkter på folketingets dagsorden får jo én til at begrænse sin talestrøm temmelig meget, og jeg skal derfor nøjes med at udtale håbet om, at jeg ved denne korte gennemgang har fået nævnt de ting, som er væsentlige.

Vedrørende det tredje lovforslag, som er til behandling, forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje angående administrativt bestemt frihedsberøvelse, skal jeg nævne, at udvalget foreslår to ændringer. Den ene, ændringsforslag nr. 2, er en følge af, at vi ikke i udvalgene har taget stilling til spørgsmålene om, hvorvidt der overhovedet foreligger frihedsberøvelse i børnesager, og hvis der gør det, om den frihedsberøvede så er den, der har forældremyndigheden, eller barnet. Vi har på foranledning af denne diskussion bedt den højtærede justitsminister om at se på sagen, og det er resulteret i det ændringsforslag, som udvalget med tilslutning af justitsministeren stiller til den foreslåede affattelse af retsplejelovens § 471, stk. 1, og hvorved man i 1. punktum foreslår indføjet ordene: „eller den, der handler på hans vegne“, hvorved bestemmelsen kan anvendes både på forældre og barn, uanset hvem af dem der nu er frihedsberøvet. Ændringsforslag nr. 1 går ud på, at